

tema sedasama nõbu „tolu Matsi“ järele-
jäänud 300 rubla wargaks peab tähendama.

Selle üle wihastas ennast põhjani õige, needis
ja laimas seda tädi. Ei olnud keegi nende
seas, kes mitte teisa ei sõimanud, ehk kaht-
likuks ei teinud; mitte silma pilku ei läinud
mööda, siis oleks üleühtsine käsifõda karta
olnud.

Üksteistkümmes tund tuli, leinarong hakkas
liikuma, aga keegi sugulastest, pääle „Lupaka“,
ei läinud „tolu Matsi“ surnukeha saatma,
waid tundsid endit jõuetumaks, seda kartliku
käiku kuni matuse aiale ette wõtta.

Wihastatud ja higinõuetatud tõttasid kõik
kõrtsi, kus „tolu Matsi“ pahanduse pääle
hästi jootud, ja tema päranduse üle sõima-
tud sai.

Mõne pääwa pärast saimad kuus auu-
riisumise ja laimamise kaebtust kohaliku kohtu
ette wiitud, „tolu Matsi“ päranduse pärast.

Müid oliwad, üks sugulane teise kõige ki-
bedam waenlane.

„Susi“ perenaene laskis omale ühe üle-
ilma kuulsa adwokadi tulla.

Tuhat rubla tahtis ta wälja anda, kui
kohtu ees wõiks tõeks teha, et „Lupak“
„tolu Matsi“ kepi oli katki murdnud.

Ja kui siis teda sunnitud saab, need
mitmesugused saead wendadele, õdedele, nõ-
budele ja täditele wäljamaksma. Siiski ei
saa mitte nii tuliselt sõõtud kui keetud! Seda
pidi ka „susi“ perenaene oma meelegaiguses
tunda saama!

See kawal adwokat linnas tõmbas ras-
kesti laimatud „susi“ perenaese käest raha
siise ja lubas kõik, mis temal wõimalik
teha.

Mõneks ajaks rõõmuistas „Lupak“ ennast
kõige oma pärantud waranduse üle!

Tema juures oli jälle see piibli sõna tõeks
läinud:

„Kes iseennast ülendab, seda Jumal alan-
dab, ja iseennast alandab seda Jumal ülen-
dab.“
